

kan det ikke tænkes, skal foregaa Slikt. Vi maa se at gribe og forhindre det, hvor vi kunne. At man af den Grund ikke skulde vælg 5 Aar, fortaar jeg ikke, og at man skulde komme til at vælg Fødelommunen, som andre Medlemmer tidligere have udtalt sig om, tror jeg ikke vilde være rigtig. Det vilde i mange Retninger føre til overordentlige Ubilligheder, at en Familie, som gennem mange Aar har været vant til at være paa det Sted, hvor den bor, som er grædet fast der, har Slægtninge der, har haft et Hjem der, maatte fra de unge Dage, nu paa de gamle Dage skulde jendes bort fra det Sted. Det bør man ikke gjøre; det tror jeg ikke for Alvor vil blive forlangt. Jeg tillader mig med det Samme at henlede Opmærksomheden paa, at i § 59 i Lovforslaget findes en ny Bestemmelse, som jeg ikke tror, ærede Medlemmer have været opmærksomme paa, og som i hvert Fald ikke er omfattet. Den lyder saaledes: "Viser det sig, at en Kommune ved begaaede Misligheder er blevet befriet for en Samme paahvilende Forsørgelsesbyrde, kan det af Indenrigsministeren bestemmes, at paagaaldende Kommune desnaagtet helt eller delvis skal have Omkostningerne ved vedkommende Trængendes fremtidige Forsørgelse." Hidtil har man i nogle Tilfælde ad administrativt Veie truffet en saadan Bestemmelse, naar der var fremkommet grove Misbrug, og Kommunerne paa en Maade, som jeg ikke nærmere skal karakterisere paa den mest uberegtigede Maade, have undraget sig deres Forsørgelsespligt, idet man har sagt: "Saadan skal du ikke slippe fra det," du skal have Forsørgelsespligten. Hjemlen dertil kan maatte være tvivlsom, men i ethvert Fald er det klart, at det er i høiere Forstand retfærdigt, og det er blevet respekteret. Jeg anser det imidlertid for det Mest rigtige at have en Bestemmelse i denne Retning, og jeg gjør udtrykkelig opmærksom paa, at den er her. Det er ganske vist en ikke ringe Myndighed, der lægges i Administrationens Haand, men jeg antager, at med den Offentlighed, der er, vil den være aldeles usædvanlig. Et æret Medlem sagde, at man kunde offentliggjøre en saadan Resolution, hvis der kom en saadan, ja ganske rigtig. Jeg tror, at hvis man offentliggjorde den, vilde det være tilstrækkeligt til, at vedkommende Kommune ikke turde indlade sig paa det Forhold, idet man vil have en sikker Følelse af, at man har gjort Noget uret. Et æret Medlem vilkede, at man skulde gaa bort fra 10 Maaneders Dagen for Fødelommunen for vægte Børn. Jeg tror alligevel, at Bestemmelsen er rigtig og hensigtsmæssig. Jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der ikke just

staar i Paragrafen 10 Maaneders Dagen, men der staar, at Vedkommende skal have haant et Onhold, der egner sig til at erhverve Forsørgelse. Man maa tage en saadan Bestemmelse, thi ellers vil Vedkommende altfor let kunne omgaa Bestemmelsen, men iøvrigt tror jeg, det er hensigtsmæssigt om man subsidiært kunde gaa til Forsørgelsesstedet; jeg tror, det vilde være meget haardt, om man gik til Vedkommendes Fødelokommune, den Kommune, hvor vedkommende Fruentimmer er født; jeg tror, det vilde i mange Tilfælde falde meget haardt og ubilligt. Skøndt det er Forhold, som ganske vist ikke skulde beskyttes, tror jeg, at den nyværende Bestemmelse vil være rigtig. Jeg skal af dette Kapitel endnu omtale Bestemmelsen i Slutningen af § 21 om den kongelige Fødselsstiftelse, som det ærede Medlem for Svendborgs 2den Valfreds (S. Hansen) udtalte sig meget kraftigt imod. I og for sig er det ikke min Sag at søge dette Forhold omordnet; det henhører jo under et andet Ministerium, men Forholdet maa jo omhandles her i denne Lov, der maa jo staa Realer om det. Hvis jeg opfattede Forholdet, som det ærede Medlem gjorde, vilde jeg ganske vist være betænkelig ved denne Bestemmelse. Jeg tager ikke, at den ikke kan misbruges paa den Maade, som det ærede Medlem anvendte — selvfølgelig kan den det — men jeg vil dog sige, at er der nogen Rimelighed i at beholde denne Bestemmelse, er det ikke af Hensyn til Mandfolkene, men af Hensyn til Kvinderteie; der kan være visse Tilfælde, hvor det kan være billigt overfor dem at beholde Bestemmelsen; jeg skal ikke nærmere komme ind paa det, jeg kan indskrænke mig til at nævne det. § 27 har givet enkelte Medlemmer Anledning til Udtalelser, og navnlig have de kaldt paa Statskassen. Det forekommer mig, at Reglen, som den staa i § 27, første Stykke, er høit rimelig og tilberigt. I andet Stykke er Statskassen nævnt, men den Forsørgelsesmaade, som her er omfattet, vil vistnok nærmest komme til Anvendelse overfor Udlandinge.

Kapitel III. Om Forsørgelsesmaaden. "har selvfølgelig tiltrukket sig stor Opmærksomhed, og der er noget Nyt i den, som jeg ogsaa tror har Krav paa Opmærksomhed. De Fattige forses enten ved Understøttelse i Hjemmet eller Anbringelse i Pleie hos Private eller ved Optagelse i Forsørgelsesanstalter." Saa kommer den Regel, som vi ikke kende nu, og som lyder saaledes: "Den, hvis Forhold ikke egner sig til Understøttelse i Hjemmet, kan af Fattigvæsenet henvises til at modtage Hjælpen i en Forsørgelsesanstalt (Fattighus, Fattig-